

Krisztus követői, Krisztus követői

„Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg Istennel! Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” (2Korinthus 5,20-21)

Azt tanultam a teológián dogmatika órán, hogy az első teremtés és az új teremtés között telik az az időszak, amit mi történelemnek nevezünk, s a kettő között valahol folyamatában is alakul, formálódik a világ, benne mi magunk, s így egymást is alakítunk, így a két teremtés végletei között

húzódik egy harmadik is: a folyamatos teremtés. Az a folyamatos teremtés, amelyben valahol talán mi is tevékenyen részt vehetünk Isten akaratának megvalósításában. Az első teremtést, megismerteti velünk Mózes első könyvének 1-2 fejezete, leírva, miként teremtette meg Isten-szavával a Mennyet és a Földet, a látható és láthatatlan világot, benne a virágokat, állatokat, a hegyeket, völgyeket és vizeket, fényt és sötétséget a csillag-milliárdok felfoghatatlan sokaságát és bennünket parányi embereket, akiknek megadta a vele való párbeszéd lehetőségének felfoghatatlan ajándékát. Minden jó volt, minden tökéletes, minden helyénvaló.

Ma pedig egy olyan világban élünk, amelyben sok minden nem jó, a világ sebzett, fájdalmakkal küzd, betegséggel és halállal, s benne az ember is kicsi, végességével újra meg újra szembesülő, sokszor rémült lény. Isten ezért újíttja meg, teremt újrá a világot, meggyógyítva mindazt, ami

megbetegedett. Ez az isteni rekráció: az eredeti szépségtől és tökéletességtől és nyugalomtól elhajlott és megzavarodott világot újra kegyelmébe és áldásába fogadja. Újjáformálja. Ezért hirdette meg Jézus azt a békességet, amit nem úgy ad, ahogy a világ adja. Nem a beletörődés, a belenyugvás, a rossz kompromisszumok világát elhozva, hanem a bensőnk háborgását elnémítva elsimítja bennünk a tajtékozó tengerhez hasonlóan hullámzó lelkünket. Eljött Jézus, hogy elmondja: Isten szeret bennünket. Isten keres bennünket. Isten szólít bennünket. Isten közel van. Eljött Jézus, hogy elmondja: lehet Istennel újat kezdeni. Lehet az Istennel való kapcsolatunkat gyógyítani. Eljött Jézus, hogy áldozatot hozzon ezért.

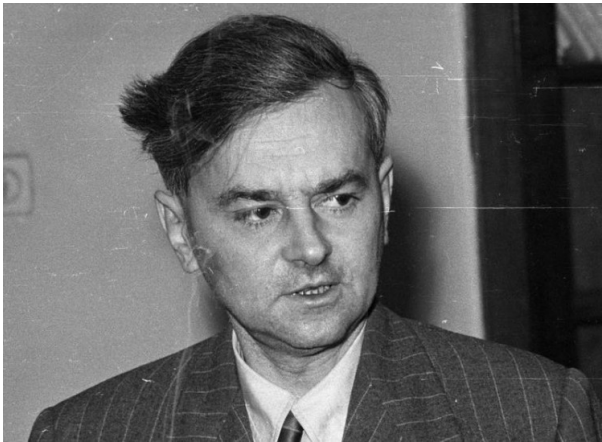

Itt érünk el ahhoz a kérdéshez, hogy hol vagyok én ebben a történetben. Egyrészt nekem is szükségem van rekreációra, gyógyításra, gyógyulásra, formálódásra. Másrészt én is részt tudok venni a folyamatban. A békéltetés szolgálatában. Pál követként hivatkozik magára, és az ókori diplomácia kereteire gondolva ez egy rendkívül erős üzenet. Pál az Úr küldöttjeként ugyanis az Urat képviselő, az Úr rangjában eljáró és az Úr rangja iránti tiszteletre méltó személyt jelölt az ókori diplomácia világában.

Első olvasatra túlzásnak tűnhet. De csak első olvasatra. Ugyanis az eredeti teremtésnek éppen ez volt a célja. *Isten képére és hasonlatosságára teremtettünk*, hogy képét viselve képviseljük akaratát és hatalmát ebben a világban. Mindez a bűnesetben elveszett. Az új teremtésben azonban a megbízást is

megújította Isten. Megújította, hogy a megváltás eszközeivé emeljen bennünket. Amikor tehát Krisztusért járva követségben végezzük a szolgálatunkat, akkor alkotunk. Úgy valahogy, ahogyan a művész is. Alkothatunk az iskola közösségében, alakítva a ránk bízott gyermekek gondolkodását, érzelmvilágát, tudását. Amikor pedig mindebben megvalósul és megvalósulhat Isten terve és akarata és közelebb kerülhetünk együtt is hozzá, akkor ennek a rekreációnak áldott eszközeivé lehetünk. Ez pedig művészet, ez pedig anyaság és apaság, s legfőképp szolgálat. Az elveszett Éden újjáépítésének szolgálata. Szent küldetés, mennyei küldöttség, mennyei követség.

„Mondják, minden művész-tevékenység teremtés; és hallottam azt is, hogy anyaság. A két állítás egymásnak ellentmond és egyik sem igaz, de mindegyike értékes részlet-igazságot tartalmaz, mert jelzi a műalkotás-folyamat két elérhetetlen limesét, mint a számsorét a kétféle végtelen. Teremtőnek látszhatik a művész, hiszen olyat létesít, mely előbb nem volt és isteni önkényességgel alakítja a saját külön világát; és mégsem teremtő, mert csak a rendelkezésére álló tárgyi és szellemi elemek felhasználásával készülhet a műve, a semmiből valamit nem alakíthat. De hasonlatos az anyához is, mert a benne kialakulót hozza világra: csakhogy a művésznek részben saját akaratán áll, hogy szellemi gyermeke miféle és mekkora legyen s joggal tesszük felelőssé, ha eredménye torzszülött. A művész, ki az alaktalant formássá építi tudatos akarattal, szinte „teremtő”; ha akaratlanul, álmában is alkot, mint néha Schumann, olyankor szinte

„szülő”; a két fogalmat elfogadhatjuk a műalkotás két pólusának. A közös jellemzőt megtaláljuk, ha azt mondjuk: minden művész munka cselekvés, még pedig valamit létrehozó cselekvés: készítés. Ez azonban nemcsak a művész munkájára áll, hanem például a tudósra és iparosra is. Értékes tudomány és értékes ipar csak valamilyen határokon belül lehetséges: csak az lehet tudomány, ami ismeretet nyújt és csak az lehet ipar, ami gyakorlati igényeink kielégítésére szolgál — ellenben a művész-tevékenységnek nincs általános érvényű határa, tehát szabad alkotás. Korlátai azonosak az emberi lehetőség korlátaival.” (Weöres Sándor: A vers születése – meditáció és vallomás)

Uram, köszönöm, hogy küldetésben járhatok, Téged dicsérve, Neked szolgálva; segíts meg abban, hogy a te újjáteremtő munkádban szerepet vállalva a folyamatos teremtést segítve tudjam alakítani a rám bízott gyerekek gondolkodását, segíteni magam körül a megbékélést, szeretettel támogatva munkatársaimat is a Te dicsőségedre, s embertársaim örömeire. Ámen.